

EP51 – Näravårdpodden träffar Alexandra Hansson och Erika Lagergren

PRESENTATÖR: En podcast från Sveriges Kommuner och Regioner.

ERIKA: ...vi ser ju att arbetet i Barnens Bästa gäller är god, nära vård och omsorg. Det är den omställningen, vi pratar om samma saker, vi pratar om det personcentrerade...

ALEXANDRA: ...där egentligen inga målkonflikter, men där är ändå liksom väldigt stuprörigt i de här utvecklingsarbeten ibland...

LISBETH: Välkommen till Näravårdpodden. Idag ska vi få ta del av ett arbete som pågår runt om i landet för att stärka samordningen kring barnen och bättre möta deras behov. Så jättevälkomna till podden Erika Lagergren från Region Kronoberg och Alexandra Hansson från Ystad kommun.

ERIKA: Tackar.

LISBETH: Ja, hur känns det idag?

ALEXANDRA: Men det känns bra, man har börjat vakna efter semestern. In i arbetet igen nu när man har jobbat några veckor. Jag börjar rätt sent för jag har små barn som ska få vara hemma ett tag, så att ja nej, men det känns bra, vi har kommit i gång igen och det är härligt.

LISBETH: Vad härligt! Och du Erika? .

ERIKA: Det är samma här i Kronoberg. Vi startade i full fart. Vi håller på att samordna arbetet jättemycket med just omställningen till god och Nära vård och omsorg. Så det var full sula från första dagen så nu börjar jag fundera på när det blir semester igen.

LISBETH: Man ska pytsa ut lite grann så där.

ERIKA: Jag får nog göra det.

LISBETH: Ja men precis, men hör ni berätta lite mer om er själva så vet vi vilka vi lyssnar på under den här sändningen. Det är vår Näravårdpodden-fråga: vem är du? Erika, börjar du?

ERIKA: Ska jag börja. Jag är en hallänning som har hamnat i Kronoberg på grund av först studier och sen att jag har fått olika spännande uppdrag. Utbildad bland annat till gymnasielärare och vuxenutbildare. Jag har fått förmånen och arbeta i många olika verksamheter i psykiatri och idéburen sektor, jobbat som föreläsare och så där. Och har ett stort engagemang som också visar sig i att jag är både lokalpolitiskt engagerad och sitter som nämndeman och jobbar ideellt, så det genomsyrar verkligen hela mitt liv. Det här med människor på olika sätt.

LISBETH: Och full sula sa du, det tycker jag det låter som. Om vad handlar dom uppdragen om?

ERIKA: Många, många timmar på dygnet.

LISBETH: Ja och inte så vanligt att en region har gymnasielärare som anställda eller har jag fel?

ERIKA: Nej, det är det nog inte. Jag kommer från regional utveckling eller tillhör den avdelningen folkhälsa och social utveckling och hade förmånen att få arbeta med ett annat stort projekt. Och jag tror det var lite grann så för att jag varit Skottlands 1999 när man började arbeta med ”getting it right for every child” där. Och då tog man inspiration ifrån den nordiska modellen i Skottland, ju. Så då var jag ju högvilt på att kunna svara på frågor där.

LISBETH: Så tack. Alexandra nu är nyfikna på dig. Vem är du?

ALEXANDRA: Ja, men jag heter Alexandra. Jag jobbar i Ystad kommun och har jobbat i Ystad länge, men tillika Erika så har nog också barn genomsyrat hela mitt yrkesverksamma liv. Jag har jobbat som lärare och hemkunskapslärare, jobbade tidigt som simlärare och badvakt och haft barn väldigt nära mig, alltid så att jag nästan var barn själv när jag började jobba och så utbildad folkhälsostateg i Gävle. Där hamnade jag men hamnade tillbaka i mina hemtrakter i Skåne, ganska nära min bostadsort i Skurup där jag växte upp. Bor nu utanför Malmö och i Ystad jobbar jag, fördelen med ganska små kommuner, även om en sån här medelstor kommun räknas till de riktigt små kommunerna är ju att man får jobba med många olika saker och det är väl det jag uppskattar mest med mitt jobb i Ystad. Jag blir ofta en del av satsningar eller projekt som ska genomföras, som någon form av strukturstöd och jag har jobbat länge med samverkan internt, alltså socialtjänst, skola, samhällsbyggnad och så vidare. Och har försökt se hur vi får strukturerna att spilla över på alla de andra organisationerna som vi behöver samverka med för att lyckas med vårt uppdrag. Även om vi också har utmaningar internt i kommunen. Och ja, men alltså gott stöd för det i Ystad, men hamnade då i att hur tar vi nästa steg och hamnade det som är processtöd till Backa Barnet som jag är nu, det är en del av min tjänst. Jag jobbar med massa andra olika saker också på hela min tjänst. Men Backa Barnet är en del och en mycket rolig del.

LISBETH: Ja det förstår jag, man blir lite nyfiken. Vad är de där andra delarna, säg något, vad kan det vara?

ALEXANDRA: Jag jobbar ju med tobak, alkohol och narkotika förebyggande, jag ansvarar för alla våra lokala mätningar på barn och unga med enkät och jag jobbar med allt vårt barn och föräldrastöd alltså. För barn som har skilda föräldrar. Så ska det ju vara stödgrupper till föräldrar men det är också stödgrupper till barn och allt sånt samordnar jag, även om

jag inte är en del i att träffa barn och föräldrar. Så har vi en samordnare på min förvaltning och sen så har vi en samordnare på socialtjänsten så vi ordnar allting sånt tillsammans för att man vill ha en personal från vardera förvaltning. För att avdramatisera socialtjänsten men också få skola och förskolas perspektiv in i den typen av verksamhet så att det är väldigt så blandat.

LISBETH: Och ändå hänger det ihop mycket, tycker man

ALEXANDRA: Ja, det hänger ju verkligen ihop. Ja, jag försöker landa det mesta av det jag gör i folkhälsouppdraget och sen är ju folkhälsouppdraget brett, så jag tror att de som ju inte riktigt kan folkhälsa tycker nog jag är spretig. Men jag som kan folkhälsa tycker ändå det håller ihop.

LISBETH: Bara som lite kunskap, när du säger kommun som är en mellanstor och liten kommun, hur stor är den?

ALEXANDRA: Trettiotusen invånare. Jag brukar säga lite liten, men så kommer man då till en kommun som har tiotusen så säger dom att ni är väl inte små!

LISBETH: Vad betyder nära för dig, Alexandra?

ALEXANDRA: Ja, men nära är ju sånt hjärtord på något sätt. I livet är det ju nära med relationer och det är viktigt på något sätt, saker som är nära. Man har inte saker nära om det inte är viktigt, men också jag, som du har haft barn med i mitt liv och jobbat så har man också blivit en tjänsteperson som nog har rätt nära till medborgaren. Och nära till varför har jag en lön och varför jobbar jag? Och varför går jag dit, jag ska inte dit för att jag själv ska bli lycklig liksom, utan faktiskt att det ska bli bättre annars. Är jag så nära i livet så är det ju dom nära relationerna man har och så, men även försöker jag hålla medborgare, oavsett ålder nära i det jag gör och för att det ska bli nära ska det ju bli viktigt att tagga i liksom på något sätt. Både människan, men även andra, som om man

då tänker vårdkedjor och stödkedjor, kan vi inte få till dem om de inte är nära för då taggar dom aldrig i varann liksom.

LISBETH: Nej, jag tänker när du säger att inte för din egen skull och samtidigt kan jag tänka att det måste ju ge dig men jättemycket att ha det perspektivet.

ALEXANDRA: Absolut och jag pratade med en kompis häromdagen och vi pratade om det här med söndagsångest så sa jag att jag aldrig har det. Jag tycker liksom, jag har ett roligt jobb och det är värdefullt för mig men också för medborgaren, men jag tror inte jag hade varit nöjd om det bara varit jobb som var värdefullt för mig själv, utan jag känner också att det är viktigt för någon annan. Där jag kan liksom på något sätt skapandes förändra och också vilja påverka någonting, så det är klart att det jättemeningsfullt för mig. Men är lite så, ibland känner jag att vi glömmar varför, varför har vi en skola eller varför har vi vård? Ja, det är inte för att göra lärarna nöjda för att ha ett jobb, det är faktiskt så att elever har rätt till utbildning.

LISBETH: Precis. Åh vi kan prata mer om det här med vilket perspektiv man har. Ja, vi är nyfikna på dig också Erika, vad är nära för dig?

ERIKA: Ja alltså, jag tycker ju Alexandra svarade så fantastiskt bra så att jag taggar ju gärna i där och säger att är ju väldigt likt för mig. Absolut. Det här med att skapa ett mervärde på något sätt för alla invånare, oavsett var och hur man befinner sig. Men jag kan väl lägga till då att nära också för mig betyder tillgänglighet och tillit i stor utsträckning. Att det man behöver finns tillgängligt och tillgängligt på ett sätt som funkar för mig är inte ett sätt, precis som Alexandra var inne på, det här som bara funkar för en verksamhet. Även om jag tycker att det allra bästa är om man kan få det till att funka bra för båda och det tror jag att vi båda jobbar väldigt mycket för att hitta sätt som just är winwin. Där alla parter på något sätt får ut något av det. Och sen tillit, det tillitsbaserade. Vi jobbar med strukturer och strukturer är

superviktiga, inte minst att få till det här med ansvar. Och var börjar och slutar mitt ansvar och så vidare? Men vi får inte glömma, pendeln får inte slå för långt åt något håll utan vi får inte glömma att det också är människor och vi jobbar både med och för och människor behöver tillit för att verkligen ge sig hän och göra det man ska. Och då behöver vi jobba lite med båda sakerna där, så att jag kan väl lägga till det till Alexandras goda förklaring.

LISBETH:

Jag tycker ni beskriver väldigt mycket av det som är också kanske både utmaningen och det fantastiska med att jobba med omställning till Nära vård och omsorg och nära hälsa. Och det är ju att det är så mycket förhållningssätt. Det är så mycket vilket perspektiv man väljer och det kanske vi inte är jättevana med. Det är ju lite svårare skulle jag vilja säga än att rita kartor och rita rutor och placera in. Utan det kräver ju mer långsiktighet och övertygelse och hitta drivkraften hos människor så. Och det vet jag att ni håller på med, för jag har ju läst på lite grann om vad ni är pysslar med och ser att det är precis det som präglar ert arbete. Jag tänkte att vi går in på det här med Barnets Bästa Gäller i Kronoberg och Backa Barnet i Ystad. Ni har hämtat inspiration beskriver ni från Skottland och det man gör där. Men alla är inte lika insatta, vad handlar det här om, vad är på nåt sätt grunden i det här?

ERIKA:

Grunden handlar ju väldigt mycket om det personcentrerade perspektivet, att sätta barnets behov i centrum och sen bygga upp verksamheter som samlar sig kring barnet. Och då att vi gör det utifrån våra villkor. Vi tittar absolut på Skottland och deras arbete, för de har gjort ett jättearbete under många års tid. Men vi behöver betänka att vi har en annan lagstiftning. Vi har andra förutsättningar. Vi har många system som är väldigt mycket mer utbyggda och välfungerande än man har i Skottland, så vi måste också titta väldigt mycket på, vad har vi för nånting hos oss och hur kan vi bygga det så att det blir bättre? Hur stark är vi i det som är bra och hur identifierar

vi dom här ställena där vi kan tappa barn eller individer mellan stolarna och bygger ihop dom.

LISBETH: Komplettera gärna Alexandra!

ALEXANDRA: Men jag håller med Erika. Vi grundar ju det i samma modell, men också det här med att modellen kommer inte lösa någonting utan att mindsettet är rätt och vi har otroligt väl fungerande strukturer i vissa lägen, om man bara tar samordnade individuella planer, till exempel där samverkans andemeningen i SIPPEN är ju precis rätt, men där vi också vet att man som tjänsteperson går in med helt olika ingångar och vissa hoppas att man inte ska få mer att göra den här veckan. Alltså modeller i sig löser ingenting om man inte också bygger upp det här långsiktiga förändringsarbetet utifrån vem är viktigast och hur stöttar vi barnen på bästa sätt och hur kan jag liksom göra den här processen enklare och mer begriplig och så vidare. På något sätt är det vi hela tiden försöker bygga en struktur kring, för att också få en rättssäker process, för att få barns stöd att bli enklare och snabbare och minska byråkrati och det här återberättandet som många barn drabbas av. Man får berätta samma jobbiga saker om igen och så tycker man varför snackar ni inte med varandra. Det här vill jag väl inte berätta igen, det är jättejobbigt för mig att vara igenom det, varför ska jag berätta det 18 gånger för jag träffar nya människor. Så det är ju den här strukturen av enighet, liksom att polis och region och kommun är enade och framstår som enade mot våra medborgare, att man känner det att de här gör allt de kan för mig liksom. Och det är väl det hela tiden som också är utmaningen. Att strukturerna kan ju vara relativt enkla och sätta och titta på vad kan vi lära av Skottlands modellen och hur ser vår lokala kontext ut och vad har vi redan och om man kan utesluta och förbättra och förtydliga. Ja, men sen ska det ju sitta och varje människa ska känna att det här håller, det funkar med strukturerna som finns. Att det är ju där långsiktiga, uthålliga och inte hoppa på massa nya tåg som man tycker att vad spännande utan faktiskt bestämma sig för något och comitta till det och säga att nu vet

vi vägen framåt. Vi hade en diskussion med någon som hade lite det här "what's in it for me" och jag håller med Erika om att får vi arbetsplatser som stöttar barn bättre får vi också en större arbetsglädje hos personalen. Så personalen blir stolt över där man jobbar och vi har ju också problem med kompetensomsörjning i vården och i socialtjänsten och så vidare. Men får vi personal som kan känna sig trygga och stolta över sitt uppdrag tror jag också vi har lättare att få en god kompetensförsörjning så att jag tänker också de här harmonisera med varann, men att vi gör det här för barnen. Barnen har rättigheter och grundläggande behov som vi måste bli duktigare på att stärka för då vet vi också att vi blir bättre på sikt, att det grundar väldigt mycket i det.

LISBETH: Om du skulle säga något om dom här strukturerna som ni har i Ystad, för du pratar om polisen, du pratar om regionen, vi pratar om kommunen. Säg så vi begriper de här strukturerna för att sedan få fylla det med här innehållet precis som du är inne på.

ALEXANDRA: Ja Backa Barnet gjorde ju en förstudie i Ystad 18/19 där Ystad kommun egentligen ägde utvecklingsarbetet. Men ja, årsskiftet 19/20 så gick ju utvecklingsarbetet över till att ägas av polisen nationellt och testytan är ju polisstationen i Ystad men det är ju utvecklingscentrum nationellt i Stockholm som äger Backa Barnet tillsammans då med Region Skånes förvaltning och Ystad kommun. Så det är vi tre stora organisationer som äger det arbetet och där man har valt att göra en testyta på Ystad kommun. Där vi då försöker få till alltifrån tidig upptäckt, alltså hur uppmärksammar vi? Hur sätter vi ord på magkänslan? Vi ska inte landa i det här att det växer nog bort. Det här visste vi om Alexandra när hon, illa nog på barnmorskemottagningen, men annars brukar vi säga att det här visste vi om Alexandra när hon gick i förskolan. Men får vi till det här att vi tidigt uppmärksammar och tidigt agerar och kan man känna som personal att jag vågar se och då vågar någon annan agera. Alltså tror jag också att vi får till ett bättre flöde och då blir det inte de här jättekompexa sipporna eller

samordningen som behövs i krisskede utan vi kanske kan följa förloppet tidigare och faktiskt stödja enklare och med mindre myndighetsbeslut och så vidare. Så att vi försöker tillsammans få till hela förloppet av att uppmärksamma barn tidigt för att också sen hjälpas åt beroende på vad det är vi uppmärksammar. Ibland kan man ju jobba själv, det ska inte heller vara det här att jag inte vill och så puttar man det till alla andra. Så där är ju tio verksamheter i Backa BARNET från barnmorskemottagningen, barnavårdscentralen, habilitering, första linjen, psykiatri och sen så då socialtjänsten, elevhälsan, skola och sen då polisens olika verksamhetsgrenar, så det är ju många som man ska försöka få harmonisera.

LISBETH: Åh toppen. Erika, hur ser det ut hos er? Hur arbetar ni med BARNETS Bästa?

ERIKA: Ja, vi fick ett häftigt politiskt beslut med ett stort antal politiska nämnder så alla våra åtta kommuner och regionen gick och gjorde gemensam sak 2018 med att implementera det här arbetet eller påbörja det här arbetet och då tillsattes bland annat jag som länsgemensam processledare. Och då ska vi också ha med polisen i arbetet eller polisen är med och också idéburen sektor. Och det man sa det var att vi skulle ta fram, först skulle vi undersöka möjligheten till att arbeta på ett annat sätt. Men sen blev det ganska så snabbt verkstad och ta fram en arbetsmodell och då ska vi titta på både från början, det främjande och förebyggande arbetet. Hur kan vi se till så att våra barn och ungdomar aldrig behöver extra stöd från samhället? Vad kan vi göra där och hur kan vi göra det förebyggande arbetet? Vilka grupper kan vi rikta in oss på, sätta in åtgärder eller insatser för att förhindra att dom hamnar i ett större stöd och hjälpbehov. Och sen då gå in på de här delarna med tidig upptäckt som Alexandra också var inne på. Och då tidigt både i barnets liv men också tidigt i skeenden. För det vet vi ju att det kan hända mycket när man börjar i gymnasiet eller i högstadiet som inte man kunde förhindrat på förskolenivå eller en annan nivå. Och sen då tänker vi att använda våra resurser så smart

som möjligt, då har vi försökt förebygga så mycket som möjligt och förhindra där vi har gått in tidigt med så få inblandade och så snabbt och tidigt i barnets liv som möjligt. För vi tänker att små problem är lättare att lösa än stora. Och sen kan vi då lägga krutet på samverkan där samverkan behövs och då även där gå in tidigt och samverka med så få inblandade som möjligt innan problemet har blivit för stort. Och ha ett gemensamt språk när vi pratar, det Alexandra var inne lite på tidigare. Så att det spelar ingen roll om det är polisen eller psykologen eller förskolepedagogen som pratar, för att orden betyder samma sak och barnet är med och kan inte barnet vara med fysiskt för att det inte är lämpligt så ska barnet ändå hela tiden vara med i tanke i samtalen.

LISBETH: Sa ni det, vilka förvaltningar i en kommun är involverad? Är det både socialförvaltningen om man nu har sådana strukturer och skolförvaltning och så, hur ser det ut?

ERIKA: Ännu så länge så är det motsvarande utbildningsförvaltning och socialförvaltning eller dom nämnderna som har tagit beslutet här. Men kulturförvaltningen med omsorgsförvaltningen med alla där barnen. Vi får inte tappa några barn för att vi är förvaltningsbundna tänker vi. Det är ju där ett av problemen ligger, i hur hittar vi barnen och hur blir vi jämlika på riktigt?

LISBETH: Jag får ibland frågan: berör den här omställningen till en mer Nära vård och omsorg och fokus på hälsa, berör den skolan och på vilket sätt, vad skulle ni svara om ni ska svara i mitt ställe.

ALEXANDRA: Självklart!.

ERIKA: Absolut!

LISBETH: Och det här är ett sätt att visa på det, ett sätt att arbeta.

ALEXANDRA: Absolut, det tänker jag för det är ju också så att barnen finns ju alltid i skola och förskola. Dom finns ju där massor av timmar om dygnet, så om det inte handlar om den egna stödet som vi kan ge i skolan, vilket också borde vara nära och självstärkande, det är att barn inte ska mötas av eleven, barn, patient, brukare så handlar det ju också om desto bättre stödbarn får, så lär de ju bättre. Så att det är ju liksom en dubbel effekt av att det.

ERIKA: Jag vill också använda tilliten, alltså barnen befinner sig i skolan. Det är dom personerna man känner, personalen i hälso- och sjukvården om du nu behövs till en sådan samverkan. Dom kanske man träffar ett par gånger och det kan vara lite jobbigt och nytt och så där, så varför inte då bygga på den trygghet som finns för att skapa en så god samverkan och ett så bra arbete både för barnet och för verksamheterna som möjligt när vi ändå har resurserna på plats

LISBETH: Och på tal om nära. Jag brukar tänka, vi tänker ofta nära och så tänker vi i hemmet. Men vi måste också tänka nära om man nu tänker hur. Hur möter man olika stöd? Ja, men där jag finns den största delen av min tid. Det kanske är på arbetet om man är vuxen, men det är alltså definitivt i skolan om man är barn. Jag vet ni pratar om organisation. Jag har varit lite nyfiken Erika, du säger nu håller vi på att knyta den närmare omställningen som man jobbar med i Kronoberg, säg något kort om det också.

ERIKA: Åh något kort! Vi ser ju att arbetet i Barnens Bästa Gäller är god Nära vård och omsorg. Det är den omställningen, vi pratar om samma saker, vi pratar om det personcentrerade. Vi pratar om att gå in tidigt. Vi pratar om använda våra resurser så bra som möjligt. Vi pratar om att samverka så vi inte ger samma insats på fyra olika ställen. Så vi pratar om samma sak och vi har verktyg som vi kan använda på invånare oavsett ålder egentligen. Vi behöver titta på dom delarna och inte minst det här med digital lösning. För i samverkan så pratar vi om att vi ska ha en barnets plan som ett samverkansdokument där alla kan

se inklusive barn och vårdnadshavare vem som är ansvarig för vad och med kontaktuppgifter och tydligt och klart. Och då hamnar vi ju ganska så snabbt på patientkontrakt i omställningen till god Nära vård och omsorg. Så där arbetar vi tillsammans för vi har sett det, varför bygga nya stuprör, jättedumt. Utan kan vi bygga samman det så mycket som möjligt, ja då blir det dels mer lätthanterligt och sen så blir det troligare att det faktiskt genomförs. För har vi två saker som heter olika saker men syftar till samma sak och hur ska man då veta vilket man ska använda? Och där har vi också möjlighet att göra det jämlikt över länet i och med att vi kan arbeta med, ja kan bli Cosmic hos oss då som är systemet man har i hälso- och sjukvården där man kan lägga olika trädstruktur. Och nu är jag inne på så hal is här med datasaker, men man kan lägga trädstrukturen så man kommer åt olika saker i kommunerna. Det gör vi ju redan med äldreomsorgen till exempel och sen har vi I177 och Inera som vi kopplar på där. Då har vi en möjlighet att logga in sig om man är en annan verksamhet, till exempel polis eller barn eller vårdnadshavare och så. Så vi ser stora möjligheter där och vi tänker att vi behöver ha en digital lösning både för tillgängligheten så att det ska synas och vara transparent. Men också så småningom för att kunna prata med varandra på det sättet. Det är digitalt som är lättast att komma i kontakt. Så vi ser väldigt mycket vinster av att samverka.

LISBETH: Wow det där vill vi ju ha långsiktigt span på. Alexandra, hur tänker du kring dom här olika utvecklingsinitiativen som pågår? Jag tänker det är vår välfärd som håller på att ställa om till någonting nytt någonting som verkligen bär i invånaren, medborgare som du brinner för, vad tänker du?

ALEXANDRA: Men jag tänker att det alltid är en utmaning med att vi försöker styra med statsmedel hit och dit såklart. Och att vi har ju ettårsbudgetar och så och därför så blir det ju också de här olika initiativen och desto bättre vi blir på att kroka arm med dom. Men vi är inte jättenära patientsäker Nära vård för att vi inte riktigt har en Erika på Region

Skåne. Ja, nu har vi fått en mycket tydligare samordnare från Region Skåne med Evas processteam och så, vilket kommer att stärka det bättre. Vi har en otroligt bra lokal samverkan med Region Skåne, men pratar mycket om det här, får vi upp strukturen på region Skåne för att komma in i andra processer och kan vi få processer att gifta sig som det här med Nära vård men också, som elevhälsa i skolan som måste vara nära men också där glappen finns, när blir det behandling och när får vi inte behandla mer och när ska det gå till någon annan och det får inte den göra men det är där jag har en relation så jag vill prata med den och de har samma kompetens... då tänker jag så vi har glömt varför vi är på jobbet liksom, eller vem vi har i fokus liksom. Men det är ju så hårt styrt så att kan vi få de här olika processerna att gifta sig, så har vi ju otroligt mycket större förmåga att få det att fastna och få det grundat i verkligheten och få utvecklingsarbete som faktiskt också följer med i den typen av utveckling. För vi jobbar ju också rätt så nära det här med att vi får triomedel kallar vi det i Ystad. Det är ju statsmedel för psykiatri, i alla sammanhang man pratar om barn så pratar vi om en ökad psykisk ohälsa överallt. Och det är ju suicidbekämpning och vi bara ja, men det är klart att Backa Barnet också vill vara ett svar på den psykiska hälsan, att uppmärksamma det tidigt, att vi bygger struktur och i det förebyggande och främjande arbetet som skapar psykisk hälsa. Men också att vi har hittat dem så att det inte blir suicid, så kan vi få dom här och vi har ju alla samma mål, att faktiskt ha barn och unga som mår bra och kan bli vuxna som också mår bra på sikt. Även om inte målet är en vuxen individ, men att vi kan få utvecklas, där är egentligen inga målkonflikter, men där är ändå väldigt stuprörigt i de här utvecklingsarbetet ibland.

LISBETH:

Jag tycker ni beskriver ju ändå hur ni försöker på något sätt knacka hål under stuprören? Jag tänker när man tittar ur ett nationellt perspektiv, dom här riktigt stora penseldragen och jag har faktiskt tänkt på de här, det ni jobbar med, barnets plan till exempel, så tittar jag på den här utredningen som man tillsatte just för en god och Nära samordnad vård för barn och unga som jag tycker handlar också väldigt mycket

om det främjande, men framför allt om att få till aktörerna. Och så tänker jag ja, men en del av görandet, huret det finns ju era arbeten i Barnets Bästa och Backa Barnet och att om man nu ser de här stora penseldragen som någon typ av riktning som politiken och andra vill sätta så gäller det ju precis som ni gör, fylla på med det som faktiskt är huret och som ni har kommit långt med.

ALEXANDRA: Det får inte bli ett alltså, för det jag tycker ofta man möter är åh ska vi göra ett nytt samverkansprojekt, där vi försöker närma oss och så två år senare så kom vi fram till att nej, men det gjorde vi ju inte. Alltså, hur får vi det till att bli både teoretiskt och kopplar an till dem. Penseldragen, den utveckling vi ser i samhället, men både praktiskt. Hur förändrar det för mig i vardagen som pedagog? Hur ska jag göra detta? Och hur ska det inte bli att barnet ändå är hos mig? Jag har uppmärksammat och jag har anmält och jag har sagt till massa olika verksamheter. Det händer ingenting och barnet är hos mig, hur får vi också till en annan praktik, så att man vill ju skruva i båda? För att då kan vi också få en praktik som motsvarar den riktning vi vill ha i de stora penseldragen. Så att man måste ju jobba både och liksom.

LISBETH: Jo, det är ju inte uppifrån och ner. Det är ju också lika mycket hela tiden i dom, om man ska kalla dom små för det är väl dom viktiga penseldragen, det som verkligen gör skillnad i vardagen. Att lära av det och kunna sprida och berätta och jag tänker på era arbeten då, hur märker barnen det här, hur märks det att ja men här i Kronoberg, ja just det, de jobbar på ett annat sätt och föräldrarna också för den delen eller vårdnadshavarna.

ALEXANDRA: Men vi har ju varit i gång skarpt sen mars så vi har inte varit i gång särskilt länge. Sen har vi ju byggt upp hela modellen tillsammans med barn och vårdnadshavare så vi har ju haft barn som har varit med i processen under ett och ett halvt års tid och jag vet att ett barn som vi har med som har varit väldigt lite i skolan så vårdnadshavarna är frustrerade, det pratas inte samma språk. Vi kommer till olika

verksamheter. Ingen förstår varann och där säger dom att hon inte ska vara i skolan, där säger de att hon har skolplikt, där säger dom ditten och datten, alltså så man upplever en otrolig frustration, men det tar otroligt mycket tid och där man har försökt samla, har vi samma behovsbild, pratar vi samma. Bara det här att familjen känner att ja men gud, de ser det på samma sätt, det är bara att dom har uttryckt sig helt olika, bara det landar det ju i familjen liksom. Men också sedan det här att vi har fått föra in privat vårdgivare i samverkan. För den privata vårdgivaren är viktigt för barnet och där det liksom varit så nej, för då har vi den regionala aktören inom samma område, så då brukar man inte använda den privata. Nej, för att den är jätteviktig för barnet alltså. Så vissa såna saker, hoppas jag ju att man kan känna att det blir någon viktig skillnad. Sen kämpar vi lite för mycket med de här ärenden som på något sätt behöver trollspö och vi vill ju med hela tiden, vi ska uppmärksamma tidigt och vi ska vända på skutan. Men där står verksamheter lite så här, fast de här behöver vi ju hjälp med, den här behöver familjen hjälp. Så det där jobbar vi ju hårt med, men vi hade ju också en familj som polisen uppmärksammade till BVC, som fick helt annat stöd på BVC för att polisen hade kommit till hemmet men där polisen kände, det var liksom ingen i orosanmälan och aktivering av socialtjänsten men där polisen plötsligt hade en helt annan väg och där familjen fick stöd. Så där hoppas man ju att familjen känner men gud, här händer det något och jag fick stöd av något som jag inte hade räknat med. Så att såna saker hoppas man ju att dom känner. Sen försöker vi jobba med strukturerna på pilotskolor och förskolor om att barn ska känna till sina rättigheter och behov. Alltså sådana saker i det att dom ska liksom bli stärkta i det. Så att så förhoppningsvis märker dom lite att dom är med, att på riktigt blir någon skillnad, men sen är det ju så tidigt i sig.

LISBETH:

Men det låter ju väldigt värdeskapande, just dom här som har fått uppleva det du beskriver. Vad skulle du säga Erika?

ERIKA: Får jag haka i Alexandra där och att säga att jag känner ju igen väldigt mycket här och även om vi har hållt på ett tag nu så det är ju så stor apparat i och med att det är så många parter och vi har olika områden, vi har olika lagstiftningar och vi har olika politik och vi har olika uppdrag på olika sätt där vi väldigt mycket, vi vill inte gå ut och lova barnet för mycket och vårdnadshavarna för mycket innan vi faktiskt kan uppfylla det. Samtidigt som vi måste testa och vi måste prova och så att vi har också testat ganska mycket i enskilda fall. Vi gjorde tester över hela länet förra hösten och då har vi liknande historier som de Alexandra berättade, om en lärare på en högstadieskola, till exempel nej, rektor, förlåt, en rektor på en högstadieskola i en kommun i länet som hade tre pojkar i nian som inte gick i skolan. Där han då med stöd av dom här materialen som vi har tagit fram ställde frågor som han enligt egen utsago aldrig hade ställt i vanliga fall. Men med hjälp av dom så kunde dom hitta ganska lätta lösningar med studiebesök och så vidare på studiemotiverande gymnasieprogram som gjorde att de här pojkarna fick en helt annan inställning. Och han kunde också lyfta frågan att råda vårdnadshavarna att ta hjälp utav råd och stöd på socialtjänsten, något som ingen av dem var intresserad av från början, men som två av paren sen återkom och sa att dom hade gjort för att dom fattade inte riktigt innan att det handlar om just råd och stöd. Det handlar inte om att man blir anmäld till soc. Och såna historier har ju vi också runt om och det är ju helt fantastiskt när vi kan nå dit.

LISBETH: Och man blir nyfiken, vad kan det stå i det där materialet? Vad var det för frågor som ni hjälpte till med som den rektorn kunde ställa?

ERIKA: Vi har en praxismodell som vi jobbar utefter. När vi väl har upptäckt någonting att sätta ord på och då har vi gjort om Skottlands välbefinnande-hjul till att passa våra förhållanden och så givetvis jämkats med barnkonvention och så vidare. Och då har professionerna jobbat fram det här, man har kommit överens om sju olika områden och i varje område sen så har vi gått in och definierat enligt barnkonventionen och sen så har vi ställt eller givit förslag till saker

man kan fråga om. Kolla närmare på när man tittar på hela barnets situation, så då kan det finnas lite olika frågor som tips och råd. Till exempel under området hälsa så har vi både fysisk hälsa som ett område och psykisk hälsa. Så är det ett gäng frågor på varje. Och är det så att man funderar över barnets hälsa just så kan man gå in där om man inte känner sig riktigt säker själv i det området. Så kan man gå in och få tips och råd eller utbildning eller vad det nu kan vara. Sen är inte dom frågorna en checklista och det är vi väldigt noga med, för vi vill inte att det här ska bli checklistor utan efter just det barnets situation och efter de behov som finns och den information som finns. Vad är viktigt att fråga om, inte 100 frågor bara för att vi har det utan dom frågor som är relevanta. Men hjälpa till med lite tips!

ALEXANDRA:

Vi har ju något liknande eller vi har ett liknande hjul och därför att göra sånt praktiskt exempel så hade vi en förskolrektor som hade ett samtal med familj som de hade uppmärksammat där hela förskolan var helt säker på att föräldrar ville nog tillbaka till sitt hemland. Alltså de trivdes inte, hade inget socialt sammanhang i landet och drivkraften var nog tillbaka om kriget tog slut, att jag är bara i Sverige i förvaring. Det hade dom aldrig pratat med vårdnadshavaren om utan de pratar ju bara om hur barnet lär och hur den trivs i förskolan idag. Men med hjälp av samtalskort så kom dom ju in på ett helt bredare perspektiv på barnets trivsel och lärande där föreskolerektorn sa att de fick ju veta att hon älskar Sverige. Hon har jättefint sammanhang och de har de här nätverken. För att det har vi inte idag, struktur att prata om. Men där du har kanske andra, när de tittar på samtalskortet så pratar de inte om något annat område, så mycket för att vi är vana att göra olika saker men att lägga det här pusslet gör att man också får en annan förståelse för barnets behov och situation. Så det säger ju många också att när man använder detta så fick jag en bättre bild. För det är inte det här vi brukar prata om. Sen är man ju olika van, för att det här att prata om till exempel våld och det tycker ju skola och förskola är jättehemskt att prata om, kan ni ta bort det samtidigt som alla som utsätts för det säger ju mer att tänk om någon vågade fråga alltså så

det köper man ju också, men då vill man ju bli tränad i hur. Hur uppmärksammar jag det och hur närmar jag mig? Men då får det ju bli en kompetensutveckling i sig. Att nu måste vi stärka de här på det, men kanske någon annan på något annat område, så där får vi ju också sådana konkreta att gud vi fick reda på något helt annat än vad vi visste innan.

ERIKA: Och ligger såna saker i ett material så blir det också troligare att man ställer dom frågorna, så har vi fått till oss att jo, men det står ju här. Det är ju de här sju områdena och då finns det trygghet med till exempel, så då kollade jag på dem och så då är det ju de frågorna där man kan ställa så det blir ett stöd för den som ska ställa frågorna.

ALEXANDRA: Då kan man lite skylla på att det står här .

ERIKA: Ja precis och funkar det så gör det.

LISBETH: Ja, men precis. Ni har pratat om trygghet och ni har pratat om hälsa och vilka kan dom andra vara? Vilka områden kan det handla om eller handlar det om till exempel i Barnets Bästa i Kronoberg?

ERIKA: Ja men det är hälsa, trygghet, omsorgutveckling. Nu satte du mig på pottkanten här. Fritid är ju med.

LISBETH: Det måste vara relevant i ett barns liv.

ERIKA: Ja, vi har tittat på barnets liv och vi har tittat utifrån barnkonventionen och ifrån det välbefinnandehjul då som finns i Skottlands modell och sen kommit överens om dom här olika områdena. Det var ju en lång diskussion i sig, vilka områden ska vi ha och vad ska passa in under vilket område och sen också kommunicera tydligt att det här är inte de frågorna som ska ställas, utan det här är förslag på frågor som kan ställas. Ni som är nära barnet, ni som ser barnet och pratar med barnet. Ni ser mer än vad vi gör när vi sitter och skapar ett dokument. Ställ

dom frågorna som är relevanta, men att man ska kunna ha ett stöd med sig i handen precis som Alexandra säger, de sa ju att man skulle göra de här eller de som är relevanta då?

ALEXANDRA:

Ja vi tänker ju också att i vissa läget så har man ju kanske gjort en pedagogisk kartläggning inom skolan där man kanske har en väldigt bra bild om barnets lärande men man inser att nej, men det vi har gjort här räcker inte till. Kan det vara någonting utanför hur mycket vi lägger rätt här på skolan som gör att den inte tar till sig utbildningen på det sättet? Det kan ju vara omsorg, det kan vara trygghet i hemmet. Det kan vara att man inte har något på fritiden och känner liksom inte tillhörighet i klasskamrater och det kan ju vara att man inte riktigt har sett det och säger vi också att detta ska bli en kompletterande bild. Det vi redan vet kan vi inte fråga om igen. Det kan bli väldigt mycket om tårtbiten lärande eller utvecklas så då ska vi behöva gå in och se, dom har sagt jag ska prata om det här utan då ska vi ju komplettera med det som vi generellt sett, inte inom den verksamhetsgrenen pratar så mycket om.

LISBETH:

Jag tänker, det här är ju verkligen ett stort pussel skulle man kunna säga, att hela tiden eller ett maskineri, jag får det att fungera trots träning på att leda i våra gränser och stuprör och så. Och hur ser själva styrningen och ledningen ut av ett sånt här arbete ut rent praktiskt? Hur träffas man? Hur känner man att vi har ett gemensamt samlat ansvar?

ERIKA:

Vi kan väl ta avstamp i komplext tycker jag, ja, för det är det ju på alla sätt och vis. Hos oss i Kronoberg så har vi en styrgrupp som består utav representanter från hälso- och sjukvård, våra kommuner och polisen. Sen har vi olika grupperingar som är referensgrupper och arbetsgrupper, en i varje kommun och en i hälso- och sjukvården. Vi har andra grupperingar, vi knyter olika verksamheter till oss när vi gör olika delar och så vidare. Sen har vi också förmånen att dels ha fått en fantastisk följeforskning på plats sen dag ett, men också att forskningsgruppen har vidgats och fått fortemedel så att nu har vi en

reguljär forskningsinsats som fokuserar mycket på oss, men som riktar sig till alla utvecklingsarbeten i Sverige som just har inspiration av Skottlands modellen och där får vi också en hjälp. Jag som processledare får ju givetvis vara med i många olika sammanhang och hjälpa till och stötta våra verksamheter, för det är verksamheten som måste göra jobbet också. Pratar vi igenom det här både uppifrån och nerifrån samtidigt. Men jag har också då en fantastisk resurs i att ha forskare som kan implementering och kan såna här saker som jag som också är med i processen, både som följeforskare nu och hjälper till med såna delar.

LISBETH: Har ni fått några resultaten ännu, får ni delresultat under vägen, eller?

ERIKA: Vi har bland annat, en av de sakerna som jag lyfter väldigt mycket och det kanske är för att den är ganska lätthanterlig. De har gjort mycket, men en sak som är lätthanterlig är just skillnaden mellan en SIP, samordnad individuell plan-möte och ett möte inom ramen för barnets plan. För vi säger att vi ska in tidigare och vi ska in kanske lite bredare. Människor som inte kan kalla idag eller aktörer som inte kalla idag ska kunna kalla och så vidare och fördelen med att ha det då gentemot en SIP, det har en av våra forskare skrivit en text om. Vi har också det här med Barnets Bästa ansvarig, det som i Skottland heter named person som några andra forskare har skrivit om. För att det kommer resultat hela tiden och dom jobbar ganska så aktivt. Det är jättespännande.

LISBETH: Det är ju väldigt spännande. Jag tänker hela den här fokuset på kontinuitet som är viktigt? Det som är den fasta kontakten på något sätt och Barnets Bästa ansvarig blir ju en sån tänker jag, en sån del. Hur ser er styrning och ledning ut Alexandra.

ALEXANDRA: Vi har ändrat ställning och ledning nu. Vi har haft en stor processledningsgrupp, där det har suttit både avdelning och områdeschefer och operativa enhetschefer och rektor som vi nu har

delat på så att vi har en strategisk styrgrupp där vi har de höga cheferna vi behöver. Polisen väljer att plocka in Stockholm i stället för Ystad och sen har vi då en grupp med chefer som arbetsledare och personal som jobbar i Backa Barnet för att som Erika säger, det är ju i verksamheten som förändringen måste ske. Vi måste börja jobba på ett annat sätt och sluta med vissa saker alltså. Och då måste dom cheferna både våga vara modiga, leda förändringsarbete och står för det men också för att få input och utput utifrån det här. Det här fungerar inte, det här måste vi justera. Så gruppen blir ju lite mer hands on i vissa frågor varav den andra ska ge mer säkra resurser och strukturer för att det här ska ske och så vidare. Sen har vi ett process team ja på tvärs där jag sitter med och två kollegor från Ystad som sitter med en från socialtjänsten och en från vår ledningsstyrning-förvaltning där vi har en från Region Skåne och sen då två från polisen i Stockholm. Som på något sätt är inne och försöker få kommunikationen att ske. Anordnar fortbildningar i modellen och hur det ska ske, men också om vi behöver justera något, göra dom justeringarna och utvärdera och så. Så att det finns ingen ensam projektledare eller en ensam processledare. Men det är ju ett stort uppdrag för att det är en väldigt trygghet i att ha varit flera och liksom kunna på något sätt både tycka att vad händer, vad gör vi och också glädjas åt när det händer och varför det händer. Sen har vi ju en överenskommelse som är tecknat mellan de här parterna, så vi har ingen politisk styrd grupp till detta utan det sker en förankring i de samverkansprocesser som finns och i det finns en del samverkan mellan region och kommun utifrån både politik och priomedel. Och så har vi valt att inte tillsätta ytterligare en grupp, utan i så fall sammankallar dem som behövs om du behövs liksom.

LISBETH:

Ja, men då har vi en liten bild av hur arbetet är upplagt och så tycker jag att ni har varit inne på det, men jag måste ändå fråga, vad tycker ni är allra svårast då? Vad är det som ni brottas mest med i era roller och era uppdrag?

ALEXANDRA: Men man brottas mycket med, att göra ett förändringsarbete är ju tidskrävande och kräver engagemang. Inte fortsätta i det jag alltid har gjort och så här har vi alltid haft det och så här vill jag göra. Just förändringsarbete är ju utmanande på det sättet. Sen finns det ju en otroligt törst både bland personal och bland barn och vårdnadshavare att vi sitter fast i en struktur som ingen riktigt är stolta över och vill förändra, men samtidigt är det ju jobbigt. Sen också, vi jobbar ju med användardriven innovation som modell i att bygga modellen. Vilket ju också gör att vi inte alltid har dom solklara svaren utan när dom kommer och frågar mig, hur ska jag göra det, så säger jag, hur skulle du vilja ha där? Och då tycker dom att varför kan du inte ha klara svar och berätta hur jag ska göra och detta är luddigt och så. Samtidigt som vi tror att resultatet på slutet blir bättre och det är vi inte så vana vid i alla fall inte i Ystad, att jobba användardrivet och tilliten där som Erika var inne på inledningsvis. Att jag har så mycket tillit till dig så att jag tror att du har lösningen, jag bara dokumenterar det, liksom så att ja, det är ju utmanande.

LISBETH: Vi måste fånga att använda drivenheten. Du sa att ni hade byggt ert arbete på att jobba tillsammans med barnen. Säg någonting om det också. Hur gjorde ni?

ALEXANDRA: Ja, men till exempel vår behovskompass då, det wellbeing wheel som inspireras av Skottland. Den har vi varit ute i klasser där barnen har fått berätta vad är viktigt för er för att ni ska må bra. Där de har fått med sina ord och begrepp in i tårtbitarna för att också synliggöra, hur pratar du om vilka områden som är viktiga för dem? Och sen har vi då synkat med den workshoppen som vi gjorde med personal. Anledningen till att det heter Backa Barnet är att en skolklass lämnar in det i ett förslag. Ja men vi fick lite förslag av en kommunikationsbyrå och vi bara så ut med det i klasserna och dom fick tycka till och du har helt rätt värde i Backa Barnet och vi bara Backa Barnet blir det. Rätt så mycket motstånd av vuxenvärlden. Vi bara sa, nej, vi kör på det så vi har liksom barnkontakt för barnen och

de har varit med och bestämt och så vidare så att vi försöker hela tiden jobba tillsammans med dem, både i det här att bygga upp modellen. Men sen såklart också vilket stöd vill du ha in i individuella ärendena så att jobba med dem i det. Vissa tårtbitar som fritid var ju otroligt central för alla barn, inte så hög på agendan när vi var i vuxenvärlden att få vara med. Och det som då blev tillhörighet är också den som barnen var helt då, har ni inte den med så behöver ni inte ha något med för det är det jag vill. Jag vill få vara med, sen om det är i vårdprocessen eller det är i klassrummet eller det är föreningslivet så vill jag vara med så att där har vi verkligen skruvat på begrepp och tankar. Vi vill ju ha meningsfull fritid. Då sa barnen bara nej jag måste sitta framför skärm. Det är inte meningsfullt, vi måste ha en fritid vi trivs med och jag var sa kör på det, så där har vi hela tiden justerat med dom för att också de ska känna sig hemma i språket som vi ser att vi möter dem med.

LISBETH: Det är härligt att höra. Vi var inne på svårigheter Erika. vad tycker du att det är svårast då?

ERIKA: Men det är väl lite det här med att vi gör nånting som egentligen är så lätt som alla vet och alla redan jobbar efter om man pratar med dom. Det vet vi ju från minst förskoleålder allihop att man ska samsas om, man ska dela upp saker så att man gör olika saker, får nå fram och så vidare. Men sen när vi väl kommer till att vi ska göra det, så har vi de här som jag var inne på innan olika uppdrag och olika ansvarsområden. Regionen har regionalt och kommunerna har kommunalt och så vidare. Och sen har vi våra nämnder och våra budgetar och vi har våra lagstiftningar när det gäller att dela personinformation. Det är en sak att få samtycke för att kunna prata med varandra, det är lätt, det pratar vi bara med vårdnadshavare och barn och så kan vi prata med varandra. Men så fort vi skriver ner och ska dela ja då kommer ju GDPR och så kommer andra lagstiftningar och hur löser vi det, hur jobbar vi med de här hårda bitarna som inte riktigt tillåter oss att göra det vi vill. Och hur jobbar vi just med att

skapa en tillit? För det är ju inte något som man kan skriva på ett papper och skicka ut i linjen i hälso- och sjukvården och säga att ja och från och med måndag så känner vi tillit till varandra utan det är ju någonting där vi verkligen måste befästa. Vi måste gå ut och prata om hur vi tänker oss arbetet, hur det kopplar till annat. Det här är inget nytt. Det här är andra ord till viss del, på någonting som vi redan till viss del har på plats, men som vi vill ska funka bättre. Det måste vara jämlikt för alla barn oavsett var dom är någonstans. Så hur får man till dom bitarna så att det blir så bra som vi säger och som vi hoppas det tycker jag är en svårighet. Något så enkelt som kan bli så svårt.

LISBETH: På tal om det här att vara på nåt sätt i de här stora processen. Hur får vi till dom här informationsöverföringsbitarna och ändå inte stanna i det som måste göras och vänta på att det ska vara klart i den brottningsmatchen också på något sätt?

ERIKA: Ja där kör ju vi mycket på att inte antingen eller utan också, att vi kör korta och snabba utbildningsinsatser eller informationsinsatser där de efterfrågas och en mer långsiktig tanke på hur bygger vi upp utbildningar kring implementerings kunskap till exempel och så vidare för att svara både på det som verksamheterna behöver nu, men också titta vad kan vi göra för att göra det här hållbart? För allting måste ju vara hållbart, annars blir det som Alexandra säger, då är det här projektet som vi har nu, ungefär likadan som projektet vi hade för två år sedan. Det heter en annan sak och i andra kända projekt eller processledare så att det gäller att hitta de där spåren som när vi både kan möta på olika nivåer det som efterfrågas men också titta på den större bilden. Det är det här uppifrån och ner och inifrån och ut och fram och tillbaka hela tiden.

LISBETH: En utmaning som jag också tänker det är ju att våga hålla i, på något sätt. För att då känner man att det behövs många, många röster. För alla säger vi egentligen det vi vill, om vi nu vill åt samma håll vill säga men på lite olika sätt. Och jag tänker att i det här samtalet har ju

tiden gått otroligt snabbt och jag har känt så himla mycket entusiasm av er så egentligen ska jag inte behöva fråga, men jag vill ändå fråga er så här i slutet, vad är det som driver er, vad är kommer detta engagemang ifrån. Erika vad kommer ditt engagemang ifrån, vad är det som är viktigt?

ERIKA: Oj, det där är ju en jättesvår fråga, men jag har nog alltid haft ett starkt eller nog, jag har alltid haft ett starkt engagemang för människor. Det har jag haft med mig från ung ålder och alltid arbetat i processer eller med frågor som har varit en människoinriktade, särskilt människor som kanske inte alltid har så lätt att göra sin röst hörd. Och då tänker jag att det kan vara en person i en gruppering eller så som inte har så lätt för sig men det kan också handla om att man är i beroendeställning, när man är barn, man är patient i ett svårt språk, komma in i hälso- och sjukvården om man inte är van och så vidare så att se till så att det funkar och se till så att människor pratar med varandra på ett schysst sätt. Det blir så mycket lättare om man möts där än om man sitter med armarna i kors och tänker att så du har inte gjort ditt så att då tänker jag minsann inte dela med mig av mitt heller utan att hitta de där att vara lite Jan Eliasson, det är nog min drivkraft, att vara en Jan Eliasson i ny tappning [skratt].

LISBETH: Vem vill du vara Alexandra, nej, vad är din drivkraft?

ALEXANDRA: Men nej, men jag, jag tänker nu också lite så att barn föds, dom föds överallt hela tiden och det väljer dom inte och att vi måste bli bättre på att ta tillvara på alla barn och att det inte ska vara skillnad för att jag har fötts på den här adressen eller huset bredvid liksom. Och jag tror att det är det som driver mig att att få till en rejäl förändring där jag kan. Alltså, vi har ett så fantastiskt samhälle i Sverige. Det här måste vi lyckas med bättre och så barnen har nog alltid varit min drivkraft. Min mamma jobbar med äldre och har jobbat med äldreomsorg hela sitt liv och där jag liksom så jaja alltså det är jätteviktigt, men min drivkraft ligger i en annan fas i livet. Där hennes drivkraft ligger där

och kan kanske inte se barnen så jag kan nog känna att det är dom som är center for my attention och lite det här som Erika säger att de är beroende till oss. Dom har inte valt liksom. Vi måste kunna sköta detta bättre och kan bli lite så att vi pratar pengar och pengar och pengar. Det finns otroligt mycket pengar i offentlig verksamhet. Vi måste kunna göra något bättre med det liksom. Och ibland funkar det ju fantastiskt. Varför gör det inte alltid liksom.

LISBETH: Är det någonting ni känner? Det finns säkert massor, men någonting känner det här hade ju så vill jag säga den här podden, men det har jag inte hunnit eller Lisbeth har inte frågat om det.

ALEXANDRA: Nej, jag känner mig ganska nöjd.

ERIKA: Jag tror det också.

LISBETH: Ja, men stort tack att ni var med. Det var så inspirerande och stort lycka till med ert arbete.

ERIKA: Tack tack

ALEXANDRA: Tack själv.